

Manifest Dia de la Visibilitat Lèsbica 2022

Aquest manifest, que s'inspira en un text creat el 2020 per Ca La Dona, i **començava amb la frase: "Un any més, avui 26 d'abril, reivindicuem el Dia de la Visibilitat Lèsbica"** però, fent memòria de les vegades que a la nostra vila s'ha reivindicat aquest dia en una concentració pública, amb tantes dones presents, **ens hem adonat que no és un any més, sinó la primera vegada...**

Sí, a Sitges, una de les ciutats més LGTBI friendly, no s'havia realitzat cap acte com aquest, i això recolza que les lesbianes seguim vivint una realitat on sistemàticament ens invisibilitzen, fins i tot a llocs com Sitges.

Els gais cis estan acostumats a tenir veu i a fer ús de l'espai públic per reivindicar perquè són homes i, com a tals, tenen el privilegi i l'hegemonia que aquesta societat patriarcal els ha atorgat. Al llarg de la història de l'activisme, els col·lectius de lesbianes sempre han sigut un subgrup sense rètol propi dins dels col·lectius d'alliberament homosexual o gai. Fins i tot, la lluita lèsbica la van fer seva, sent portaveus de la nostra causa, sense permetre'ns explicar la nostra pròpia història. Invisibilitzant-nos. Fins que vam decidir obrir-nos camí.

I aquí estem, i som moltes, i som diverses! Lesbianes, dones, no binàries, femme, butch, tomboy, marimacho, gallinarsot, xicotot, tortilleres, bollereres, bollos, sàfiques,... i etcètera!

I volem dir que estem fartes de que les nostres sexualitats siguin minimitzades, infantilitzades o erotitzades des d'una visió androcèntrica i cisheterosexista. Si la sexualitat de les dones ha estat històricament negada, la de les lesbianes ha estat, i és encara, negada per una banda, i per l'altra erotitzada des d'una mirada misògina, falocèntrica i androcentrada que pretén apropiar-se-la només per satisfer les seves fantasies de virilitat i orgiàstiques.

En la negació i la invisibilització, **les lesbianes hem tingut "amigues", "molt bones amigues"**. Des de la negació, les lesbianes ho som perquè no hem tingut una bona experiència sexual amb un tio ben "macho", o rebem sovint la proposta de si necessitem sumar un tio al nostre llit. *"Quin morbo que em doneu", "sempre m'ho he volgut fer amb dues ties" o "necessiteu un home?"...* **Com si el desig entre nosaltres existís per a la seva satisfacció, i no per a la nostra pròpia, i només!**

En la negació, les companyes “bi” són només “*heteros amb coses*”, com si l’atracció *queer* cap a les dones fos un accessori o un afegit exòtic.

Ens trobem amb **masclisme i lesbofòbia estructural** que es tradueix en quelcom normatiu i quotidià en tots els espais, i ens invisibilitza. La invisibilitat ens porta a no conèixer la nostra realitat ni les nostres necessitats i desitjos.

Vivim múltiples opressions que interseccionen: transfòbia, transmisoginia, racisme, classisme, capacitisme, edatisme, gordofòbia, plumofòbia, etc.

Per tot això, **moltes de nosaltres hem de passar per un procés d’acceptació de nosaltres mateixes, difícil i de vegades traumàtic**. A les opressions que rebem des de fora, se li ha de sumar el que es coneix per lesbofòbia interioritzada: un conjunt d’idees preconcebudes que tenim nosaltres mateixes sobre el que vol dir ser lesbiana, les quals provenen de la societat cisheteropatriarcal en què vivim. D’entre les que aconseguim viure obertament la nostra sexualitat (gràcies a totes les que han lluitat abans que nosaltres), n’hi ha moltes que no ens permetem ocupar l’espai públic i de militància com a lesbianes. Les conseqüències de tot això són greus: les lesbianes denunciem molt menys sovint les agressions i discriminacions lesbòfobes que patim, moltes vegades perquè les acabem normalitzant. I és que, si no t’identifiques com a part d’una minoria, acaba sent molt difícil adonar-te de les opressions que reps com a part d’aquest col·lectiu.

Però ser del col·lectiu LGTBIQ+ no ens fa pro lèsbics, per això és important que polititzem la nostra sexualitat.

“Però si no hi ha penetració, no perdeu la virginitat, no?” “En realitat les lesbianes teniu una polla petita”. “No em parlis de conys, quin fàstic!” “Això és ple de chochos” “Però no tens perquè semblar un noi, estaries més maca amb els cabells llargs” “No se’t nota” “Què bordes sou les bollereres, quin caràcter teniu!”. Aquests comentaris són reals i són de companys gais. **Falocentrisme, repudi a la sexualitat femenina, perpetuació d’estereotips sexistes, plomofòbia antifeminitat** (tret associat a les dones per antonomàsia) i **homofòbia internalitzada** per semblar heterossexuals i dissimular-ho: el masclisme i la misoginia també és al nostre col·lectiu.

L’àmbit de la salut és, probablement, aquell en què es fa més palpable la manca de coneixements i reconeixement de les lesbianes, **especialment pel que fa a la salut sexual i reproductiva**, tinguem els genitals o òrgans reproductius que tinguem. En aquest àmbit, la visió androcèntrica i heteronormativa ens dificulta poder accedir a un servei de salut de qualitat i adaptat a les nostres realitats, i que garanteixi els nostres drets sexuals i reproductius. Molt sovint ens trobem amb una manca de formació injustificada per part de professionals de la salut, que genera una gran incomoditat, desconfiança i escepticisme per part nostra. Aquest fet, **acaba provocant que moltes de nosaltres ens allunyem d’aquests espais, essencials per a la prevenció i intervenció mèdiques**.

En el camp dels drets reproductius, tot i tenir un sistema públic de reproducció assistida pioner, el dret a una atenció de qualitat i humanitzadora segueix sent

sistemàticament vulnerat. Fins que l'agenda política no ens prioritzi, seguirem sent tractades com números i no com a persones. Exigim una sanitat lliure de masclisme i lesbofòbia.

Per la seva banda, **l'àmbit de la salut mental no s'escapa d'aquesta tendència**. Sigui com a conseqüència de formar part d'un col·lectiu minoritari i oprimat, o per ser persones neurodivergents, els nostres problemes de salut mental i emocional acaben sent obviats i menystinguts. És així que acabem normalitzant els nostres malestars.

Fa pocs dies, el Ple del Consell General del Poder Judicial s'ha posicionat públicament a favor de les teràpies de reconversió. El Feixisme continua present i movent fitxa en les nostres institucions públiques.

Però no només la sanitat: **necessitem una educació que ens inclogui i visibilitzi**, uns mitjans de comunicació que expliquin les nostres realitats i la nostra història, un mercat de treball sense assetjament ni discriminació, una cultura que ens deixi lloc per a existir, i així en tots els àmbits de la vida.

L'esport perpetua els rols de gènere no només amb el control dels cossos sinó també a través de la segregació en modalitats masculines o femenines, perpetuant doncs, el binarisme de sexe assignat en néixer. Partint del concepte descrit per Audre Lorde a *Sister outsider*, la *norma mítica* defineix el model hegemònic *blanc, prim, home, jove, heterosexual, cristià i amb mitjans econòmics*. Una norma amb la qual sabem que no ens identifiquem. En el terreny esportiu els homes reproduïen els valors de competitivitat, superioritat i èxit. A les dones se'ls qüestiona el seu rendiment, i fins i tot el seu nivell de feminitat, l'orientació sexual i la seva corporalitat. Aquests qüestionaments, són utilitzats com eines d'exclusió per limitar i controlar la seva participació esportiva. Aquest dualisme hegemònic, ignora aquells cossos sexuals que volen competir i són sospitosos de la seva condició (assignada) de dona. Actualment, són els nivells de testosterona els que marquen la divisió entre la lliga femenina i masculina, tant per atletes trans, intersexuals, persones no binàries, etc.

És ben sabut que **la presumpció de lesbianisme està present al món esportiu**, veure a una dona mecanitzant el seu cos, transformant-lo i aproximant-se a lo masculí fa que l'hegemonia tremoli de por. La lesbofòbia està present en tots els àmbits de les nostres vides, i també en l'esport, àmbit en què és fàcil intentar seguir el model heteronormatiu fora del terreny de joc per no sortir, tant, de la *norma mítica*.

No volem oblidar a les nostres persones grans, les que han lluitat abans que nosaltres i s'han atrevit a donar la cara quan te la podien trencar impunement.

Ser gran ja comporta, ens agradi o no, un cert **armari social**, escollit o provocat per la societat amb la que vivim. És cert que aquest el podem redecorar de projectes a curt i mig plaç, sempre comptant amb un recolzament afectiu de la família i els amics.

Si les circumstàncies de salut et porten a una institució, Residència o Sociosanitari, la sensació de vulnerabilitat, por i dol per deixar el que has tingut durant tota la vida, et col·loca en un estat, molt sovint, de desorientació i solitud. Moltes dones lesbianes grans

tornen a ficar-se a l'armari quan arriba aquest moment. Es donen múltiples casos que, fins hi tot, separen d'habitació a les **parelles que ingressen juntes a les residències sense tenir en compte la seva relació real**.

Reivindiquem quelcom lògic: el dret a tenir el mateix tracte de qualsevol persona ingressada en una institució de les abans esmentades.

Volem acabar aquesta part amb una sugerència al Cohabitatge Senior pel col·lectiu de lesbianes, com a forma de convivència (mentre la salut ens ho permeti) amb més llibertat i autonomia.

En un dia com aquest, volem reivindicar les nostres existències i els nostres drets.

Les lesbianes (en plural, multiplicador d'orgull) reaccionem assenyalant les formes de discriminar-nos, però també **aportem respostes quotidianes, col·lectives i polítiques**. I ho fem des d'una perspectiva transfeminista, anant a les causes de les desigualtats, no sols per revertir les conseqüències sinó perquè deixin de produir-se.

Demaneu espais, estudis i investigació pensats, també, per i per a les lesbianes en tota la seva diversitat, i que tinguin en compte totes les nostres realitats.

Exigim tenir veu i ser presents en tots els àmbits de la vida quotidiana de manera real i amb participació efectiva. **No volem que la nostra realitat s'assimili des d'altres realitats properes**, ja que vivim situacions específiques, diferents i exclusives. Demaneu que no es normalitzi la invisibilitat.

Tot això només serà possible en un **món lliure de masclisme i, en definitiva, lliure del sistema patriarcal cishetero normatiu i binarista**. Un patriarcat que ens vol a casa, submises, darrere, en un segon o tercer pla, invisibles i callades.

Per tot això, aquest 26 d'abril del 2022, volem ser més visibles que mai. Estem orgulloses de ser qui som. Reivindiquem què som, què fem i quins espais volem lliures de lesbofòbia.

Tenim tant a dir, que aquest manifest s'ha fet curt.

Siguem les referents que no hem tingut. Tornem a aquesta carrers, que mai abans van ser nostres; perquè som aquí perquè existim i nosaltres també desitgem.

Moltes gràcies i bona nit.